

Arrest

nr. 72 860 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 juli 2011 in België een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vinger-afdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoeker reeds op 13 januari 2009 asiel heeft aangevraagd in Tsjechië.

1.2. Op 13 september 2011 wordt de terugname van verzoeker en zijn gezin gevraagd aan de Tsjechische autoriteiten op grond van artikel 16(1)c van de Europese verordening 343/2003.

1.3. Op 26 september 2011 stemmen de Tsjechische autoriteiten expliciet in met de terugname van verzoeker en zijn gezin.

1.4. Op 5 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A. H. {...}
geboren te Talshier, op (in) 21.10.1971
van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabishe Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde dat hij op 13.07.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in “Talshier” op 21.10.1971 en over het staatsburgerschap van de Syrisch-Arabishe Republiek (verder: Syrië) te beschikken.

Uit het Eurodacverslag van 08.09.2011 blijkt dat betrokkene in Tsjechië en Zwitserland asiel heeft aangevraagd en de Tsjechische autoriteiten hebben op 26.09.2011 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.09.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Tsjechië en nadien in Zwitserland. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 05.11.2008 per vliegtuig van Syrië naar Egypte reisde. Daar zou hij iets meer dan twee maanden verbleven hebben. Op 13.01.2009 zou hij het vliegtuig vanuit Egypte naar Tsjechië genomen hebben en nog dezelfde dag asiel aangevraagd hebben in Tsjechië. Na twee of drie maanden zou hij vanuit Tsjechië naar Zwitserland gereisd zijn waar hij eveneens asiel aanvroeg. Na twee of drie maanden zou Zwitserland hem gerepatrieerd hebben naar Tsjechië. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Tsjechië een negatieve beslissing gehad zou hebben maar dat hij een beroep indiende en dat dit beroep gegrond verklaard werd maar dat hij nog geen definitieve beslissing kreeg. Betrokkene stelt dat hem mondeling gezegd werd dat Tsjechië een arm land is dat geen vluchtelingen kan opvangen en dat er in Tsjechië in vier jaar tijd slechts één Koerd werd erkend. Betrokkene verklaarde dat hij op 05.11.2011 per auto vanuit Tsjechië naar België vertrok en op 13.07.2011 in België aankwam waar hij nog dezelfde dag asiel aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 08.09.2011 waaruit blijkt dat betrokken in Tsjechië en nadien in Zwitserland asiel aanvroeg, werd voor betrokkene op 13.09.2011 een verzoek tot terugname overgemaakt aan de Tsjechische autoriteiten op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Tsjechische autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26.09.2011 weten het verzoek tot terugname in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening en de verantwoordelijkheid voor het onderzoeken van de asielaanvraag van betrokkene op zich nemen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Tsjechië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Tsjechië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Tsjechië dan in België zou genieten. Tsjechië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Tsjechische autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Tsjechië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Tsjechië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Tsjechische autoriteiten hem zouden repatriëren naar Syrië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn broer A. F. {...} geboren in 1974 of 1975 in Geel verblijft en erkend zou zijn als vluchteling. Een neef van betrokkene, A. B. {...} (A. B. {...} – o.v. xxxxxxxxx) zou in Antwerpen verblijven en eveneens erkend zijn als vluchteling (DVZ, vraag 16). Met betrekking tot deze twee aangehaalde familieleden dient te worden opgemerkt dat op basis van de gegevens die betrokkene over zijn broer geeft, deze niet terug te vinden is in de gegevens bank van de DZV. Wel terug te vinden is betrokkenes verklaarde neef A. B. {...} (o.v. xxxxxxxxx) die effectief erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling. Met deze aangehaalde familieleden dient echter te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn verklaarde broer en verklaarde neef op basis van de in het dossier aanwezige gegevens beiden meerderjarig zijn en dat betrokkene zelf gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn verklaarde broer en neef en valt niet onder de definitie van gezinsleden zoals omschreven in de definitie daarvan in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat hij op enig vlak afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch, etc...) van deze aangehaalde familieleden die in België verblijven. Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat zijn zus A. M. {...} in de hoofdstad van Nederland verblijft en eveneens erkend vluchteling is en dat een oom langs moederszijde, F. M. {...}, als erkend vluchteling met zijn kinderen in Duitsland zou verblijven (DVZ, vraag 17). Rekening houdende met de voorgaande vaststellingen aangaande familieleden in België of Europa is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn verhoor op de DVZ van 08.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat de smokkelaar hen de raad gaf om naar België te komen. Betrokkene stelt eveneens dat de smokkelaar hen vertelde dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en dat de asielaanvraag in België grondig onderzocht worden (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene zich hiervoor baseert op info die hij verkregen heeft via derden zonder dat hij concrete bewijzen hier van aanbrengt. Dat de mensenrechten in Tsjechië bovendien niet gerespecteerd zouden worden toont betrokkene niet aan, evenmin als dat betrokkene aantoont dat zijn asielaanvraag in Tsjechië niet grondig onderzocht zou worden. Integendeel, betrokkene stelde zelf dat hij eerst een negatieve beslissing kreeg maar dat zijn beroep gegrond werd verklaard waardoor men niet kan stellen dat de Tsjechische autoriteiten zijn asielverzoek niet grondig zouden onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag bevoegde lidstaat, zou rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Tsjechië geen rechten zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij er al drie jaar in een opvangcentrum verbleef waar er 36 kamers waren en slechts één toilet. Betrokkene stelde dat de omstandigheden er niet goed waren en dat hij al drie jaar probeerde om gehoord te worden maar dat er nog steeds geen resultaat was (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 13.01.2009 verklaarde in Tsjechië te zijn aangekomen en onmiddellijk asiel vroeg. Betrokkene verklaarde op 05.11.2011 uit Tsjechië vertrokken te zijn (DVZ, vraag 13). Daarnaast blijkt uit betrokkenes verklaringen dat hij in die periode eveneens enkele maanden in Zwitserland verbleef omdat hij daar eveneens asiel aanvraagde (DVZ, vraag 13). Dat betrokkene dus drie jaar in een opvangcentrum in Tsjechië gezeten zou hebben, kan dan ook niet als aannemelijk beschouwd worden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat hij drie jaar trachtte om er gehoord te worden maar dat er nog steeds geen resultaat was (DVZ, vraag 21). Er dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen van betrokkene niet overeenkomen met verklaringen die hij eerder tijdens hetzelfde interview aflegde, namelijk dat zijn asielaanvraag in eerste instantie een negatieve beslissing kreeg waarna hij een beroep indiende en dit beroep gegrond verklaard werd maar dat er nog geen definitieve beslissing was (DVZ, vraag 13). Dat er in de tijd dat betrokkene in Tsjechië verbleef dan ook geen resultaat zou zijn geweest wordt door zijn eigen eerdere verklaringen tegengesproken. Dat er in zijn asielaanvraag door de Tsjechische autoriteiten nog geen definitieve

beslissing zou zijn genomen kan bovendien niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde grond om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Tsjechië, aangezien dit niet gerelateerd is aan de omstandigheden van opvang of behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Het komt aan de Tsjechische autoriteiten toe om de asielaanvraag van betrokkene te beoordelen en een definitieve beslissing te nemen en daar de tijd voor te nemen die zij daarvoor nodig achten. Het feit dat betrokkene nog geen definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag zou hebben gehad nadat zijn beroep gegrond werd verklaard, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Tsjechische autoriteiten in het kader van de opvang of de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische autoriteiten op de luchthaven van Praag – Ruzyne

Een terugkeer naar Tsjechië kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Tsjechische autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene – indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken – zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Tsjechië – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit lezing van het tweede middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de onderlinge samenhang van de middelen worden deze samen behandeld.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste middel

Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed; Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is; Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet*
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)*
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;*
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie volgende motivering verleent: “..” (stuk 1) Dat de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker lange reizen evenwel onmogelijk maakt, hetgeen tijdens het Dublin II verhoor door de echtgenote van verzoeker en verzoeker zelf reeds werd bestempeld; Dat de echtgenote van verzoeker inderdaad zowel psychologische problemen tengevolge van stress ondervindt, doch er tevens bij de echtgenote van verzoeker een knobbelje in de linkerborst werd vastgesteld; Dat de echtgenote van verzoeker zich op 3 november 2011 diende aan te melden in het Sint Nikolaus Hospitaal te Eupen, alwaar het knobbeltje operatief verwijderd werd; (stuk 3) Dat verzoeker en diens echtgenote thans, nadat verdere onderzoeken zullen worden gevoerd, bang dient af te wachten of dit knobbeltje kwaadaardig is en er derhalve nog verdere behandelingen dienen te worden ondergaan; (stuk 4) Dat de echtgenote van verzoeker zich voor verdere resultaten op 10 en 17 november ek. opnieuw dient aan te bieden in het voormelde ziekenhuis; (stuk 4) Dat het dan ook ontegensprekelijk blijkt dat de echtgenote van verzoeker heden in de onmogelijkheid is te reizen, zowel per wagen, vliegtuig als per trein, zolang de behandeling loopt en nodig is; Dat er dan ook wel degelijk medische redenen bestaan, welke behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en diens echtgenote in België verantwoorden; Dat daarnaast het risico van een lange afstandsreis, hetgeen de medische situatie van de echtgenote van verzoeker ernstig zou hypothekeren, niet kan worden genomen; Dat verzoekster bovendien wel degelijk familieleden heeft in België; (stuk 5-8) Dat immers de broer van verzoeker, A. F. {..}, definitieve verblijfsvergunning in België mocht bekomen (stuk 5) Dat bovendien de zus van verzoeker, verblijfsvergunning in Nederland mocht bekomen; (stuk 6) Dat de familiebanden overigens blijken uit de familieboekjes, welke in bijlage worden gevoegd; (stuk 7-8) Dat er in Syrië. heden dan ook geen familieleden meer aanwezig zijn, terwijl het geen betoog behoeft dat gelet op de aard en de vermoedelijke ernst van de ziekte van de echtgenote van verzoeker de aanwezigheid en de zorg van familieleden onontbeerlijk is; Dat deze omstandigheden bovendien ook hun invloed hebben op psychologisch vlak, waar de echtgenote van verzoeker reeds voordien kampte met psychologische problemen zoals stress, welke nu enkel verergerd zijn; Dat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte geen rekening werd gehouden met de medische situatie van de echtgenote van verzoeker, hoewel hiernaar in het kader van de Dublin II verordening werd verwezen; Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed; Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen; Dat derhalve verzoeker eveneens niet naar Tsjechië kan worden overgebracht, aangezien dit een scheiding van verzoeker met zijn echtgenote zou inhouden;

Tweede Middel

Dat de beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid in haar beslissing dd. 5 oktober 2011 meldt dat de echtgenote van verzoeker een lange reis kan verdragen en zij derhalve bij overdracht naar Tsjechië niet zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM; Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerster de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve zijn beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens; Dat door de aanvraag tot verblijf af te wijzen verder blijkt dat verweerster niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen; Dat de gezondheidstoestand van verzoekster haar immers niet toelaat om te reizen, hetgeen reeds in het Dublin II verhoor werd aangehaald Dat de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker lange reizen evenwel onmogelijk maakt, hetgeen tijdens het Dublin II verhoor door verzoeker en diens echtgenote reeds werd bestempeld; Dat de echtgenote van verzoeker inderdaad zowel psychologische problemen tengevolge van stress ondervindt, doch er tevens bij de echtgenote van verzoeker een knobbelje in de linkerborst werd vastgesteld; Dat de echtgenote van verzoeker zich op 3 november 2011 diende aan te melden in het Sint Nikolaus Hospitaal te Eupen, alwaar het knobbeltje operatief verwijderd werd; (stuk 3) Dat verzoekster en diens echtgenote thans, nadat verdere onderzoeken zullen worden gevoerd. bang dient af te wachten of dit knobbeltje kwaadaardig is en er derhalve nog verdere behandelingen dienen te worden ondergaan; (stuk 4) Dat de echtgenote van verzoeker zich voor verdere resultaten op 10 en 17 november ek. opnieuw dient aan te bieden in het voormelde ziekenhuis; (stuk 4) Dat het dan ook ontegensprekelijk blijkt dat de echtgenote van verzoeker heden in de onmogelijkheid is te reizen, zowel per wagen, vliegtuig als per trein, zolang de behandeling loopt en nodig is; Dat er dan ook wel degelijk medische redenen bestaan, welke behandeling van de

asielaanvraag van verzoeker en diens echtgenote in België verantwoorden; Dat daarnaast het risico van een lange afstandsreis, hetgeen de medische situatie van de echtgenote van verzoeker ernstig zou hypothekeren, niet kan worden genomen; Dat verzoeker, bovendien wel degelijk familieleden heeft in België; (stuk 5-8) Dat immers de broer van verzoeker definitieve verblijfsvergunning in België mocht bekomen; (stuk 5) Dat bovendien de zus van verzoeker verblijfsvergunning in Nederland mocht bekomen; (stuk 6) Dat de familiebanden overigens blijken uit de familieboekjes, welke in bijlage worden gevoegd; (stuk 7-8) Dat er in Syrië, heden dan ook geen familieleden meer aanwezig zijn, terwijl het geen betoog behoeft dat gelet op de aard en de vermoedelijke ernst van de ziekte van de echtgenote van verzoeker de aanwezigheid en de zorg van familieleden onontbeerlijk is; Dat deze omstandigheden bovendien ook hun invloed hebben op psychologisch vlak, waar de echtgenote van verzoeker reeds voordien kampte met psychologische problemen zoals stress, welke nu enkel verergerd zijn; Dat de beslissing dan ook gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, nu deze vermeldt dat er geen tegenindicaties tot het afleggen van een lange reis kunnen worden weerhouden; Dat de echtgenote van verzoeker de komende maanden nog veelvuldig medisch zal dienen opgevolgd te worden en behandeling, evenals controles en onderzoeken dient te ondergaan; Dat de echtgenote van verzoeker dan ook onmogelijk een lange reis zal kunnen ondernemen, alvorens diagnose is gesteld en medische behandeling kan worden beëindigd; Dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met deze medische problematiek van de echtgenote van verzoeker; Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

Derde Middel

Dat verder de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt naar Tsjechië, en derhalve het ondergaan van een lange reis; Dat een lange reis voor de echtgenote van verzoeker onmogelijk is en een levensbedreigende situatie inhoudt, nu zij medisch dient te worden opgevolgd en behandeling en verdere onderzoeken dient te ondergaan; (stuk 3-4) Dat reizen voor de echtgenote van verzoeker dan ook volstrekt onmogelijk is en zij dringende behandeling en opvolging behoeft; Dat reizen fataal zou kunnen zijn voor de echtgenote van verzoeker, indien zij niet de nodige behandeling of opvolging krijgt; Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan, zoals de verwerende partij uitvoerig opmerkt. De Raad treedt haar stelling bij.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoeker is de mening toegedaan dat de gezondheidstoestand van zijn echtgenote lange reizen onmogelijk maakt hetgeen “reeds werd bestempeld” tijdens het Dublininterview. Verzoeker voegt thans diverse stukken aan het verzoekschrift waaruit volgens hem blijkt dat zijn echtgenote niet kan reizen zolang haar behandeling lopende is. Voorts meent verzoeker wel degelijk familieleden in België te hebben waaronder zijn broer en stelt hij dat, gelet op de ernst van de ziekte van zijn echtgenote, de aanwezigheid en zorg van familieleden onontbeerlijk is. Verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening gehouden werd met deze situatie. Daar zijn echtgenote niet kan overgebracht worden, kan ook hij niet overgebracht worden naar Tsjechië aangezien dit een scheiding zou inhouden met zijn echtgenote. Verzoeker stelt ten slotte dat de lange reis een levensbedreigende situatie zou inhouden voor zijn echtgenote wat indruist tegen de principes van een rechtstaat, waaronder artikel 3 EVRM.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald het terugnameverzoek van verzoekers echtgenote, blijkt dat deze op de vraag: *“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?”* antwoordde: *“Ik heb last van stress sinds ik in Tsjechië verbleef.”* Uit de motieven van de beslissing die ten aanzien van zijn echtgenote werd genomen en die het voorwerp uitmaakt van het beroep bij de Raad gekend onder rolnummer 82 876, verworpen bij arrest nr. 72 861, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekers echtgenote inzake haar gezondheidstoestand en geoordeeld heeft: *“Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last zou hebben van stress sinds ze in Tsjechië verbleef (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn hiervan echter geen medische attesten aanwezig. Met betrekking tot deze verklaringen aangaande de gezondheidstoestand, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Tsjechië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Tsjechië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zijn om te reizen. Een terugkeer naar Tsjechië kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Tsjechische autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Tsjechië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”* In zijn arrest 72 861 heeft de Raad aangaande hetzelfde argument zoals in onderhavige zaak door verzoeker ontwikkeld inzake de gezondheidstoestand van zijn echtgenote het volgende overwogen: *“Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster zich beperkte tot de vermelding dat zij last heeft van stress sinds ze in Tsjechië verbleef. Verzoekster heeft geen enkel medisch attest ter ondersteuning van haar medische problematiek neergelegd. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde, op basis van dergelijke summiere verklaring zonder meer, oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Tsjechië niet kan rekenen op medische verzorging indien dit nodig zou zijn en dat evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster en haar kinderen niet in staat zouden zijn te reizen. Thans voor het eerst bij onderhavig verzoekschrift komt verzoekster aandragen met medische stukken waaruit volgens haar blijkt dat zij onder behandeling staat en onmogelijk kan reizen. Los van de vaststelling dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken enkel blijkt dat zij drie consultaties had in november 2011 doch niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid is te reizen noch dat de behandeling – indien deze nog lopende zou zijn – niet verdergezet kan worden in Tsjechië en hieruit evenmin blijkt dat de medische problematiek van verzoekster dusdanig is dat zij de hulp nodig heeft van de in België aanwezige familieleden van haar echtgenoot, dient de Raad erop te wijzen dat deze documenten niet werden overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de asielaanvraag en verzoekster deze stukken pas voor het eerst aanbrengt in het kader van huidig beroep. De verwerende partij kon dan ook geen rekening houden met deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing en kon deze documenten niet betrekken bij haar motivering. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Voor wat betreft de beoordeling van de wettigheid van een administratieve rechtshandeling kan slechts rekening worden gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die de verwerende partij gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestuursbeslissing. Zoals blijkt werden de medische argumenten van verzoekster zoals zij die heeft aangehaald ten tijde van haar gehoor beoordeeld en is de conclusie van de gemachtigde geenszins kennelijk onredelijk. Verzoekster slaagt er niet in de motieven, met name dat zij niet aannemelijk maakt niet te kunnen reizen noch dat medische behandeling indien nodig niet aanwezig zou zijn in Tsjechië, van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Gezien deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat verzoekster zelf aangegeven heeft geen familieleden in België te hebben en zoals blijkt uit de bestreden beslissing van de echtgenoot van verzoekster [...] de familieleden van haar echtgenoot geen deel uitmaken van hun gezin en evenmin aannemelijk werd gemaakt door haar echtgenoot dat zij van deze in België aanwezige familieleden afhankelijk zijn voor hulp, toont verzoekster met haar betoog in onderhavig verzoekschrift evenmin aan afhankelijk te zijn van deze familieleden omwille van haar medische situatie.”* Verzoeker maakt zijn betoog aldus niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Tsjechië gescheiden zal worden van zijn echtgenote. Het betoog van verzoeker dienaangaande kan niet aangenomen worden.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet

concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Met zijn betoog aangaande de medische problematiek van zijn echtgenote blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Tsjechië verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asiëlverzoek tot gevolg heeft dat hij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het artikel 3 EVRM ligt voor.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER